

L'unionisme que avança

Els resultats obtinguts per Unión Valenciana en les passades eleccions han sorprès, inclús, els mateixos dirigents de la formació del «fet integral valencià». En qualsevol cas, es fa difícil explicar l'èxit d'una formació que es presenta als comicis municipals sense un programa municipal, és a dir, sense idees clares i un compromís de dur-les a cap, i obté set regidors en la ciutat de València i més de dos-cents en la resta de les poblacions de la provín-

Setze barris de València, de composició social molt diversa, han triat com a segona força política Unión Valenciana, un partit que, a més, ha obtingut dos-cents regidors i set alcaldies.

A. Robles

l'èxit d'un partit que ha contribuït a crear, s'anunciava a la premsa dimecres dia 10, més tard de la mitjanit, i amb el cansament dibuixat en la cara de tots els assistents al Palau de la Música al recompte final de vots.

Presentes en la roda de premsa, el delegat del govern central al País Valencià, Eugenio Burriel, el conseller d'Administració Pública, Vicent Soler, i l'aspirant a l'alcaldia de la ciutat del PSOE, Ricard Pérez Casado. Vicent

El regionalisme i el provincianisme de Lizondo li han procurat un èxit sorpresiu.

cia administrativa, única circumscripció on han tingut resultats palpables.

Com a anècdotes protagonitzades per aquest partit en la passada campanya electoral, només cal recordar la fanfarroneria del regidor regionalista Vicente González Lizondo, en afirmar que el programa del seu partit estava inclòs en: «L'himno regional» i en alguns paperets, repartits en un míting

organitzat per UV a Meliana i en els quals s'afirmava que era voluntat del partit «lluitar contra el dèficit i l'endeutament indiscriminat de l'Ajuntament», quan es dona la circumstància que el consistori melianenc és un dels pocs amb superàvit de tot l'estat.

El que és incomprendible per a molts, llevat de María Consuelo Reyna, que potser també s'ha sorprès de

Soler i Burriel anaven llegint les dades de què disposaven i, en uns segons, va caure la bomba de la nit. Ningú no acabava de creure's que el PSOE hagués perdut cinc regidors a la ciutat de València i, encara menys, que UV n'hagués obtingut set. El mateix Pérez Casado, amb gest absent, va fer que li repetissen les dades en veu alta. Tot i així, es negava a acceptar-les.

llibreria - papereria

material oficina

objectes escriptori

jocs

belles arts

dibuix tècnic

distribuidor per la zona de:

Letraset

passeig maragall, 84

telèfon 351 54 02

barcelona

Companyia
Flotats

**El dret
d'escollir**

CARNET
JOVE
Aqui, sí.

Teatre
Poliorama

Les preguntes començaren a ploure sobre la taula. Pérez Casado, trist i fent esforços per no perdre la serenitat, les esquivava: «València —va concloure— no tindrà un alcalde de dretes». El metro, l'ajardinament del llit del Túria. La construcció del Passeig Marítim i tots els grans projectes continguts en el PGOU degueren passar en aquell moment per la ment de l'alcalde.

A mesura que passaven les hores els resultats es confirmaven. Lizondo va arribar al Palau de la Música, convertit aquella nit en l'epicentre de la ciutat, amb 148.360 vots sobre el braç, 212 regidors en tot el país, set alcaldies amb majoria absoluta, tres amb majoria relativa i sis diputats en les Corts valencianes i d'altres tres en la Diputació de València.

El «regionalisme» reduït fins ara a la circumscripció de València, d'aquesta manera, avança per primera volta a passos de gegant des que s'inicià l'etapa democràtica. València ciutat i les comarques confrontants n'esdevenen els principals bastions.

Pel que fa al país, les darreres eleccions han permès a UV erigir-se en la cinquena força política més votada, amb 7,41 per cent dels vots. A València el salt ha estat espectacular, ja que es converteixen en la segona força, amb el 19,92 per cent dels sufragis emesos, és a dir 77.271 vots. Dels diferents districtes en què es divideix la ciutat, UV resultà ser el partit majoritari Extramurs i el segon més votat en els següents: Ciutat Vella, Campanar, la Saldia, el Pla del Real, l'Olivereta, Patraix, Jesús, Quatre Carreres, Poblets Marítics, Camins del Grau, Rascanya, Benicalap, Pobles del Nord, Pobles del Sud i Pobles de l'Oest.

Per poblacions, el vot unionista obté majoria absoluta a Bellús, Bugarra, Guadassèques i Titagües, com a ciutats amb menys de 1.000 habitants; Llosa de Ranes, com a ciutat de menys de 5.000, i Albaida i Alcàsser com a ciutats entre 5.000 i 20.000 habitants. Obté majoria relativa a Llombai, Vallada i Benifairó, alhora que obté regidors, en 66 poblacions, algunes tan importants com Cullera, amb cinc regidors o Catarroja, amb set. Alguns d'aquests municipis són, curiosament, castellanoparlants.

Fora de la circumscripció de València, UV continua sense trobar el seu electorat. A Castelló, i a pesar d'haver estat votada en molts pobles, només trau un regidor a Nules i tres a Orpesa, mentre que a Alacant obté un regidor a Calp i un altre a la Vila Joiosa.

A les diputacions, aconsegueix tres diputats en la de València, a causa del

12,63 per cent de vots amb què s'ha fet en tota la *provincia*, i queda configurada com a quarta força en aquest organisme per davant del CDS i de la coalició IU-UPV.

Els sis diputats amb què compta UV a les Corts són tots de València, on aquesta formació replega el 15,03 per cent del vot de l'electorat. A Alacant aquest tant per cent és del 0,79 per cent i a Castelló del 3,14 per cent, que no li permeten en cap dels casos obtenir representants per aquestes províncies.

Quant a les eleccions europees, UV aconsegueix 162.164 vots, però les expectatives de Leopoldo Ortiz es veuen frustrades a l'hora d'acudir al Parlament d'Estrasburg. Desglossat aquest nombre de vots, 3.093 pertanyen a la *provincia* d'Alacant, 8.740 a la de Castelló i el gruix, 143.740, a la *provincia* de València.

Passats la gran sorpresa i el primer ensurt, aquests dies els telèfons del PSOE i del CDS funcionen a tot estrop a fi de decidir el futur de la capital del país. Martín Quirós, reelegit regidor d'AP es va afanyar a oferir l'alcaldia de València al populista Lizondo la nit del recompte de vots. Tal possibilitat està descartada ja que tots dos partits necessitarien del suport, per poder governar, de les hosts del CDS i el mateix Suárez no cometrà l'error d'aliarse amb la dreta pura i dura si no vol perdre en les eleccions vinents, que ell voldria com les de la seua victòria, els vots que li arriben des del centre-esquerra.

Això no obstant, ningú no creu que l'alcaldia de València es pugui decidir en el mateix País Valencià. O bé pactaran a Madrid les executives del CDS i del PSOE o bé tots dos partits procediran a dictar directrius clares sobre qualsevol futurible acord. Per ara, la llunyana possibilitat que el PSOE ofereixca l'alcaldia de València a l'ambició Manuel del Hierro a canvi de conservar la majoria en el consistori de la comunitat de Madrid augmenta la incertesa en el PSPV.

Mentrestant, les executives de tots els partits es reuneixen a fi d'extraure conclusions dels comicis. De moment, al costat del descens en vots obtingut pel PSOE i per AP, hi ha l'avanç obtingut pel regionalisme i el provincialisme de dretes. Un fenomen que en el País Valencià encarna UV i que en altres nacionalitats porta el nom de Partido Aragonés Regionalista, PAR, Extremadura Unida, EU, o Partido Regionalista Cántabro, PRC. Formacions falsament nacionalistes, populistes, que parlen amb el llenguatge de l'esquerra i que actuen amb la mà de la dreta més dura. □